

Конс.з. № 13/2000г.
9ака. - Г. Б. Марков
На ср. - 21.09.2000 г.
28.07.2000 г.

1

16
28.07.2000г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

И С К А Н Е

от група народни представители за обявяване
противоконституционността на решението от 27 юли 2000 г. на
38-то НС за освобождаване на Благовест Сендов като
заместник-председател на Народното събрание

По чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията

ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

На 27 юли 2000 г. 38-то Народно събрание прие **решение**, с което акад. Благовест Сендов се освобождава от поста на заместник-председател на парламента.

Това решение е противоконституционно на следните основания:

Според чл. 4, ал. 1 К "Република България е правова държава". Това изрично е подчертано и в преамбюла на Конституцията. Принципът на правовата държава означава, че на закона трябва да се подчиняват всички държавни институции, юридически лица и граждани. Всеки акт, включително и на парламента не може да противоречи на Конституцията и законите на страната. **Приетото решение противоречи на този конституционен принцип.** В него е посочено, че Бл.Сендов е освободен от поста зам.председател на НС на основание чл. 5, ал. 1, т. 3 ПОДНС, който гласи: "Председателят и зам.председателите на Народното събрание могат да бъдат предсрочно освободени: по писмено искане най-малко на една трета от всички народни представители, когато е налице обективна невъзможност за изпълнение на задълженията или **системно нарушаване** на правата и задълженията в рамките на тяхната компетентност." Според константната практика, включително която е и нормативно уредена (ДВ, бр. 114 от 30.12.1999 г. § 1, т. 16 ЗППЦК) "**системно нарушение** е налице, когато са извършени **три или повече** административни нарушения на закона или актовете по прилагането

му в срок от една година.” Акад. Благовест Сендов се обвинява в две нарушения – първо, подписаното от него писмо до президента на Израел и второ, среща “при югославския президент Милошевич” по време на косовската криза. “Две деяния”, които по смисъла на чл. 5, ал. 1, т. 3 ПОДНС не са “системни нарушения” и само от тази гледна точка искането за освобождаване е недопустимо. Освен това то е и по същество невярно. **Акад. Благовест Сендов не се е срещал с Милошевич по време на косовската криза** и очевидно не е могъл нито да изразява своя позиция, нито да се разграничава от такава на Народното събрание. СРЮгославия е суверенна държава, член на ООН и нейния президент Милошевич се е срещал с десетки държавни и правителствени ръководители, включително от Западна Европа и зад океана, в това число държавни ръководители на великите сили. И никой не е поискал тяхната оставка за това, че са се срещали с Милошевич, а се освобождава акад. Благовест Сендов, въпреки че не се е срещал с него в посочения период. И на това основание решението противоречи на чл. 4, ал. 1 К.

Освен това, в глава втора от Конституцията са дадени основните права на гражданите. В чл. 37, ал. 1 К е посочено, че всеки гражданин има “свободата на съвестта и свободата на мисълта.” В чл. 38 К е казано, че “никой не може да бъде преследван или ограничаван в правата си поради своите убеждения”. Чл. 39 К прогласява, че “**всеки има право да изразява мнение и да го разпространява чрез слово - писмено или устно**”. Безспорно акад. Благовест Сендов има тези конституционни права и като гражданин, и като народен представител. Абсурдно е обвинението за нарушение на чл. 77, ал. 2 К, защото председателя на Народното събрание не може да ограничава и отнема конституционните права на своите заместници, т.е. да суспендира Конституцията в тази ѝ част. Нелепо е да се мисли, че председателят има право да нарежда на заместниците си политическо поведение, каквото то има, защото Конституцията е осветила принципа на политическия плурализъм (чл. 11, ал. 1 К).

В писмото, подписано от акад. Благовест Сендов и група авторитетни български граждани, се дава мнение за едни драматични събития от близката ни история. В това писмо няма даже и намек за “уронване авторитета на Народното събрание”, да се “злепостави българския народ”, да се “накърни международния авторитет на страната”, както се твърди в решението. Напротив – подчертава се ролята на българския народ, който е спасил 48 хиляди свои съграждани – евреи. Освен това акад. Сендов е подписал писмото като гражданин, упражнявайки едно свое

конституционно право по чл. 39 К, а не като представител на институцията Народно събрание (по смисъла на чл. 5, ал. 1, т. 3 ПОДНС в рамките на своята компетентност) за да иска разрешение от председателя на Народното събрание. Освен това той не е могъл да "злепостави Народното събрание", защото то не е вземало решение в обратния смисъл, т.е. в полза на цар Борис III. Даже според чл. 68 К народните представители не носят наказателна отговорност (а камо ли административна) за изказаните от тях мнения. Заради упражняването на конституционните си граждански права, своето убеждение и писмено мнение акад. Благовест Сендов е санкциониран. Но и политиката трябва да се подчинява на Конституцията и законите на страната. Конституцията утвърждава принципа на свободния мандат на народния представител, при който той се ръководи само от закона и от собствената си съвест и убеждение, а не от никакви йерархически и административни внушения.

И накрая, в мотивите на искането за освобождаване на Благовест Сендов се казва, че той бил извършил "и други подобни действия". От правна и обществена гледна точка това е крайно несъстоятелно - то има характер на анонимен и ненаименуван донос.

Господа конституционни съдии,

Молим на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията да обявите за противоконституционно решението на 38-то Народно събрание от 27 юли 2000 г. за освобождаването на Благовест Сендов като зам.председател на Народното събрание, тъй като противоречи на чл. 4, ал. 1, чл. 37, ал. 1, чл. 38, чл. 39 и чл. 68 от Конституцията.

Като страни в конституционния процес моля да бъдат конституирани президента на Република България, Министерския съвет, парламентарните групи в Народното събрание и акад. Благовест Сендов.

Молим делото да се разгледа в открито заседание.

29.07.2000 г.

Народни представители:

1. Пловбен Кориезов
2. Елимина Маскарова
3. Румен Обчаров

- 4 Бойко Стефанов Великов
- 5 Анастас Стефанов Митревски
- 6 Пламен Василев Славев
- 7 Звездин Негинков Козамиев
- 8 Крнчо Кривошев Марангюров
- 9 Ангел Мачев
- 10 Антон Дончиров

11 Иван К. Иванов

12 Иван Н. Иванов

13 Иван Зонзов

14 Любомир Спасев

15 Илия Баташки

16 Звонко Златев

17 Петър Змиров

18 Велко Митков

19 Елена Кирева

20 Радко Рачев

21 Стефан Стефанов

22 Георги Михайлов

23 Анастас Георгиев

24 Анастас Лозанов Младенков

25 Руи Иванов Статков

26 Михаил Миков

- 27 Станислав Каревски.
- 28 Албан Жеков
- 29 Ангел Найденов.
- 30 Станислав Башкиров
- 31 Стефан Великов
- 32 Иван Борисов
- 33 Станислав Митов
- 34 Убо Попов
- 35 Янко Стоянов
- 36 Людван Митов
- 37 Димитър Димитров
- 38 Георги Пирчев
- 39 Янко Митков
- 40 Манса Бекер
- 41 Востан Кочев
- 42 Велимир Тончев
- 43 Стефан Нешев
- 44 Велко Велков
- 45 Курал Ерметков
- 46 Христо Петков
- 47 Радан Ангелов
- 48 Мария Митова
- 49 Иван Петков
- 50 Димитър С. Димитров

- 51 Лора Гусова
- 52 Гимназиста Пурин
- 53 Агата Агаева
- 54 Керемет Ерөн
- 55 Пурин Н. Таков
56. Георгий Пурин